

ת"פ 37298/08-17 - מדינת ישראל נגד שלומי יהודה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 37298-08-17 מדינת ישראל נ' יהודה

בפני
בעניין: כבוד השופט הישום אבו שחאדה
המאשימה - מדינת ישראל ע"י עוה"ד ברק
לקס

נגד
הנאשם - שלומי יהודה ע"י עוה"ד יאיר
מושיוב

גזר דין

א. כתב האישום ב-ת"פ 37298-08-17

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**).

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 27.4.17, בשעה 18:27 או בסמוך לכך, ערך הנאשם קניות בסופר "אוויר עד" בלוד (להלן: **הסופר**), וזאת יחד עם אשתו, הגברת איריס יהודה (להלן: **איריס**). באותן נסיבות, לקח הנאשם עגלת קניות ובה מוצרים בשווי 2,078.28 ₪, עבר את קו הקופות מבלי לשלם עבורה והמתין לאיריס שתשלם עבור המוצרים שרכשה בעגלה נפרדת. בהמשך, משסיימה איריס לבצע את הרכישה עבור המוצרים שרכשה, לקח הנאשם את הקבלה מהעגלה של איריס והתקדם לעבר היציאה מהמקום עד שנעצר על ידי קצין הביטחון של הסופר, מר מור נעים (להלן: **מור**).

3. לאחר שמיעת הראיות, הנאשם הורשע בביצוע עבירה של ניסיון גניבה לפי סעיפים 25 ו-384 לחוק העונשין התשל"ז - 1977. הבסיס להרשעה בעבירת הניסיון ולא בעבירת הגניבה המושלמת נעוץ בכך שהמוצרים שהיו בעגלה, לא יצאו משער הסופר וזאת עקב התערבותו של קצין הביטחון שמנע את יציאתו של הנאשם מהסופר.

ב. כתב האישום המצורף ב-ת"פ 30823-11-18

עמוד 1

4. לאחר שניתנה הכרעת הדין המרשיעה בת"פ 37298-08-17, הנאשם ביקש לצרף את כתב האישום שהוגש נגדו בת"פ 30823-11-18 של בית משפט השלום בתל אביב. בעקבות הצירוף, הנאשם הורשע בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום המצורף והיא גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

5. על פי עובדות כתב האישום המצורף, ביום 30.8.18, בשעה 14:15 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם יחד עם בנו הקטין למשרד הכרטיסים "לאן" שבתל אביב ורכש עבור הקטין כרטיס למשחק כדורגל של קבוצת בית"ר ירושלים. באותן הנסיבות, עת פנתה המוכרת אל המחשב, שלח הנאשם ידו ונטל משולחן המוכרת 78 כרטיסים, אשר אוגדו בגומייה לכדי חבילה אחת, למשחק הכדורגל של מכבי תל אביב במוקדמות הליגה האירופית אשר היה עתיד להתקיים באותו יום בשעה 20:00 וזאת בשווי כולל של 4,755 ₪.

6. הנאשם הסליק את חבילת הכרטיסים בתוך מכנסיו ועזב את המקום יחד עם הקטין כאשר הוא מתכוון ליטול את הכרטיסים שלילת קבע מבעליהם. כרטיסי המשחק הוחזרו למשרד הכרטיסים עוד באותו היום, רק לאחר שהנאשם אותר ונעצר.

ג. דחיית בקשת הנאשם לקבלת תסקיר

7. הנאשם עתר לקבלת תסקיר לעונש בעניינו מטעם שירות המבחן, ובקשתו זו נדחתה (ראו החלטתי בפתיקית במערכת "נט המשפט" מיום 4.3.19). הבקשה נדחתה מחמת העובדה שלא מדובר בתסקיר חובה כאשר הנאשם חצה את גיל 21 שנים לפני שנים רבות (גילו כיום 49 שנים). בנוסף, נקבע שבאפשרותו של הנאשם להביא ראיות מטעמו שיסבירו את נסיבותיו האישיות וזאת מבלי שיהיה צורך בקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן.

8. בפסיקה קיימות דוגמאות רבות לכך שבעת שהועלו טענות על ידי נאשמים, אשר גילם במועד ביצוע העבירה שבה הורשעו היה מעל 21 שנים, כי נגזר דינם ללא קבלת תסקיר של שירות המבחן, בית המשפט העליון דחה טענות אלה בהסתמך על העובדה שלא מדובר בתסקיר חובה (ע"פ 10194/09 פוטורוצין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.7.2006); ע"פ 3568/10 פאעור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.10.2010).

9. כמו כן, בפסיקה נקבע כי באותם מקרים שבהם אין חובה לקבלת תסקיר לפני גזירת הדין, כגון מחמת שהעבירה בוצעה בהיות הנאשם מעל 21 שנים, בית המשפט יכול להסתמך על ראיות אחרות לעניין העונש שהנאשם רשאי להביא ואשר יש בהן כדי להביא בפני בית המשפט את מלוא התמונה לגבי מצבו של הנאשם והרקע שלו, כגון עדי אופי או כל ראיה אחרת (ע"פ 2583/06 עמר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 4.9.2006); ע"פ 10194/09 פוטורוצין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.7.2010).

10. יתר על כן, הנאשם פנה באופן פרטי ל-"מחברים", שהינו מרכז טיפול ושיקום עצורים, אסירים ונוער בסיכון. המרכז האמור ערך עבורו דו"ח מסכם המתאר את נסיבותיו האישיות (נ/1, להלן: **הדו"ח המסכם**). במהלך הטיעונים לעונש שהתקיימו ביום 10.9.19, הנאשם חזר על בקשתו להורות על קבלת תסקיר לעונש מטעם שירותה מבחן, בקשתו זו נדחתה בשנית תוך קביעה שהתיאור העובדתי שהובא בדו"ח המסכם לעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם, מקובל עליו, ולכן הדבר מייתר את הצורך בקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן.

ד. תמצית הדו"ח המסכם

11. בדו"ח המסכם נאמרו בתמצית, הדברים הבאים: הנאשם גדל במשפחה ברוכת ילדים; הוריו נפרדו בגיל צעיר הוא והועבר לפנימיות שונות במהלך תקופת ההתבגרות; הנאשם כיום נשוי ואב לשלושה ילדים ועובד כקופאי באותו סופר מושא עבירת הגניבה בת"פ 37298-08-17; מצבו הכלכלי של הנאשם הוא בכי רע; הנאשם מעורב בפלילים מגיל צעיר ואף ריצה מאסרים בפועל; כיום, הוא מעוניין לשקם את חייו ויש לו גם כוונה עתידית להשתלב בהליך טיפולי בשל שימוש לרעה שלו באלכוהול; הנאשם שולל שימוש בסמים.

ה. טענות הצדדים לעונש

12. בא כוח המאשימה טען שמתחם העונש ההולם בעבירות בהן הורשע הנאשם בשני התיקים נע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בצירוף רכיבים נלווים (פרוט' מיום 10.9.19, עמ' 47 ש' 1-3). בא כוח הנאשם לא חלק על המתחם המוצע (פרוט' מיום 10.9.19, עמ' 47 ש' 25). על כן, אני מאמץ את מתחם העונש ההולם האמור, וזאת כמתחם אחד לגבי שני התיקים שבהם הורשע הנאשם.

13. המאשימה טענה בתמצית, כדלקמן:

א. לנאשם 23 הרשעות קודמות במגוון רחב של עבירות, אך בעיקר בעבירות רכוש (ת/8).

ב. ב-14.2.12, במסגרת ת"פ 14227-09-09 של בית משפט השלום ברמלה, הנאשם הורשע בעבירות של תקיפת סתם וגניבה ונדון, בין השאר, ל-13 חודשי מאסר בפועל והושתו עליו 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור במשך 3 שנים ממועד שחרורו ממאסרו כל עבירת רכוש (ת/9) (להלן: **המאסר על תנאי של 12 חודשים**).

ג. ב-16.6.15, במסגרת ת"פ 10079-01-14 של בית משפט השלום בראשון לציון, המאסר על תנאי של 12 חודשים הוארך למשך שנתיים נוספות. בנוסף, הוטלה על הנאשם החובה לחתום

על התחייבות כספית בסך של 2,000 ₪, לפיה על הנאשם להימנע מלבצע עבירת רכוש במשך שנתיים (ת/10).

ד. העבירה של ניסיון גניבה שבה הורשע הנאשם בת"פ 37298-08-17 של בית משפט השלום ברמלה, מפעילה את המאסר על תנאי של 12 חודשים וגם את ההתחייבות הכספית של 2000 ₪ שהוטלה על הנאשם בת"פ 10079-01-14 (ת/11).

ה. לאור עברו הפלילי המכביד של הנאשם, יש להטיל עליו עונש מאסר בפועל, בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם, וזאת במצטבר למאסר על תנאי של 12 חודשים. כמו כן, יש להפעיל את ההתחייבות הכספית ולהטיל עליו קנס משמעותי.

14. ההגנה טענה בתמצית כדלקמן:

א. המאסר על תנאי של 12 חודשים איננו חב הפעלה וקיימת סמכות לבית המשפט להאריכו בשנית. הנאשם סובל משימוש לרעה באלכוהול ועל כן, יש להאריך את המאסר על תנאי של 12 חודשים על מנת לאפשר לנאשם להיגמל מאלכוהול.

ב. ככל שבית המשפט יסבור שאין להאריך את המאסר על תנאי של 12 חודשים, על בית המשפט לשקול את האפשרות לבטל את ההרשעה וזאת על מנת למנוע את ההפעלה של המאסר המותנה של 12 חודשים.

ג. המאסר על תנאי של 12 חודשים הוא ארוך, מכביד ובלתי מידתי, וזאת בהתחשב בסוג העבירות שבהן הורשע. בת"פ 37298-08-17 של בית משפט השלום ברמלה, מדובר בניסיון גניבה של מצרכי מזון עבור הנאשם ובני ביתו ואשר בסופו של יום, לא נגנבו. כמו כן, בת"פ 30823-11-18 של בית משפט השלום בתל אביב, מדובר בכרטיסים למשחק כדורגל שגם הם, בסופו של יום, הוחזרו לבעליהם.

ד. ביום 25.6.19 הנאשם נדחף ולכן נפל במהלך משחק כדורגל ואיבד את הכרתו לרגעים ספורים. בהמשך, חזר להכרה ונלקח לבית חולים כאשר הוא סובל מכאבים בגב ובצוואר. בהמשך, הוא שוחרר מבית החולים (נ/2).

ו. העדר סמכות להאריך בשנית את המאסר על תנאי

15. במקרה שבפני, לאחר שהמאסר על תנאי של 12 חודשים הוארך כבר פעם אחת, אין סמכות לבית

המשפט להאריכו בשנית ולכן מדובר במאסר על תנאי שהוא חב הפעלה ואין מנוס מהפעלתו.

16. סעיף 56(ב) לחוק העונשין, קובע שבית המשפט לא יעשה שימוש בסמכות להארכת תקופת התנאי, אלא לגבי הרשעה ראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת. סעיף 85(א) לחוק העונשין קבע חריג לאמור בסעיף 56(ב) לחוק העונשין, כך שניתן להאריך את המאסר על תנאי יותר מפעם אחת, אך זאת רק כאשר מדובר באדם העובר או סיים טיפול למשתמשים בסמים.

17. ב-רע"פ 10122-03 **ענאק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.12.03), הועלתה הטענה שיש להאריך מאסר על תנאי של 20 חודשים שהיה תלוי ועומד נגד המבקש, וזאת כהארכה שניה לאחר שכבר הוארך בעבר, וכל זאת על מנת לאפשר למבקש להשלים הליך גמילה מאלכוהול. בית משפט השלום בנצרת קיבל את הטענה והאריך את המאסר על תנאי. המדינה ערערה לבית המשפט המחוזי בנצרת וטענה שההארכה השנייה של המאסר על תנאי בוצעה בחוסר סמכות. ערעור המדינה התקבל והמאסר על תנאי הופעל. בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט העליון, נדחתה. כמו כן, כבוד השופטת ביניש (כתוארה דאז) קבעה כדלקמן:

"צודקת המשיבה בטענתה כי השאלה האם קיימת סמכות, מכח סעיף 86 לחוק העונשין, להאריך תקופת מאסר על תנאי פעם שניה לצורך גמילה מאלכוהול, ולא לשם גמילה מסמים, אינה טענה ליבון כיוון שלשון החוק בעניין זה ברורה וחד - משמעית. שיקול הדעת שניתן בסעיף 85 הנ"ל לבית המשפט שהרשיע אדם "העובר טיפול למשתמשים בסמים, או שסיים טיפול כאמור" להשתמש בסמכותו להאריך מאסר על תנאי יותר מפעם אחת כדי לאפשר שיקומו הוגבל באופן ברור ומפורש לטיפול גמילה מסמים בלבד, וההסדר בעניין זה נקבע בהוראות הסעיף בפירוט. לא נותר בסוגיה זו מקום למחלוקת פרשנית. לפיכך, לפי הוראת סעיף 56(ב) לחוק העונשין, לא היה בית משפט השלום מוסמך להאריך את עונש המאסר על תנאי שהוטל על המבקש לאחר שזה הוארך כבר פעם אחת."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

18. בית משפט העליון חזר על הקביעה האמורה שאין סמכות לבית המשפט להאריך מאסר על תנאי יותר מפעם אחת כאשר לא מדובר בגמילה מסמים, כגון גמילה מאלכוהול, גם ב-רע"פ 2143/16 **שלייפר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.3.16) פסקה 10 להחלטתו של כבוד השופט שוהם.

ז. **העדר סמכות להורות על ביטול ההרשעה**

19. הנאשם טען שאם בית המשפט יסבור שאין סמכות להאריך בשנית את המאסר על תנאי של 12

חודשים, אזי יש לשקול את האפשרות לבטל את ההרשעה, וזאת על מנת למנוע את הפעלת המאסר על תנאי של 12 חודשים. טענה זו דינה להידחות והנני קובע שההרשעה תמשיך לעמוד בעינה.

20. ב-רע"פ 983/04 **חכמון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.03.04) המבקש הועמד לדין בבית משפט השלום בנצרת והיה תלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי שכבר הוארך פעם אחת בעבר. בית משפט השלום הורה על ביטול ההרשעה והשית עליו צו מבחן ו-350 שעות שירות לתועלת הציבור. בדרך זו, המאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד כנגד המבקש, לא הופעל. המדינה הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי בנצרת, לרבות על הקביעה שיש להימנע מהרשעתו של המבקש. הערעור התקבל והמאסר על תנאי אכן הופעל. בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט העליון, נדחתה. בפסקה 4 להחלטתה, כבוד השופטת חיות (כתוארה דאז) קבעה את הדברים הבאים:

"על פי הוראת סעיף 1(2) לפקודת המבחן, אין בית המשפט רשאי שלא להרשיע נאשם אשר תלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי בר הפעלה. ב-רע"פ 4015/98 **אלימלך אליהו נ' מדינת ישראל** פ"ד נג(2) 97, נחלקו השופטים האם במצב בו אין חובה להפעיל את העונש המותנה וניתן להאריך את תקופת התנאי, מאפשר סעיף 1(2) שלא להרשיע את הנאשם, אך אין ולא הייתה מחלוקת כי כאשר קיימת חובה להפעלת העונש המותנה, לא ניתן להימנע מהרשעת הנאשם. זהו המצב במקרה שבפנינו, בו כבר הוארכה תקופת התנאי פעם אחת למשך שנתיים, ומכח הוראת סעיף 56(ב) לחוק העונשין, לא ניתן להאריכה שוב. בנסיבות אלה, לא היה בית משפט השלום מוסמך להימנע מהרשעה, ובדין הורשע המבקש בערכאת הערעור."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

21. וכך הוא המקרה שבפני. המאסר על תנאי של 12 חודשים הוא חב הפעלה ובית המשפט לא מוסמך להאריכו בשנית. לפיכך, גם אין לבית המשפט סמכות להורות על ביטול ההרשעה, כדי להבטיח שהמאסר על תנאי לא יופעל, וזאת כפי שביקש הנאשם.

22. **מעבר לנדרש**, אזכיר גם את ההלכה הידועה שלפיה על מנת שבית המשפט ינקוט בצעד החריג של אי הרשעה, חובה על הנאשם להוכיח קיומו של נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו מעצם ההרשעה (ראו למשל: רע"פ 4070/14 **פלונית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.6.14) פסקה 9 להחלטתו של כבוד השופט שוהם).

23. במקרה שבפני, לנאשם יש 23 הרשעות קודמות ואף ריצה מספר מאסרים בפועל. למרות כל אלה, הוא עובד כיום כקופאי בסופר. ללמדך, שעצם ההרשעה איננה פוגעת ביכולתו לעבוד כקופאי בסופר. פשיטא, שאין כאן נזק קונקרטי כלשהו בתחום התעסוקה, שנובע מעצם ההרשעה בדין בתיקים שבפני.

ח. העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם

24. כאמור, מתחם העונש ההולם בגין שני התיקים שבהם הורשע הנאשם, נע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל, בצירוף רכיבים נלווים.
25. בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם, לקחתי בחשבון את כל הנתונים שלהלן: לקולא, היותו של הנאשם נשוי ואב לשלושה ילדים וגם את הרקע הסוציו אקונומי של הנאשם כפי שתואר בדו"ח המסכם; לחומרא, לקחתי בחשבון את עברו המכביד של הנאשם בעבירות רכוש.
26. יובהר שההתחייבות הכספית תופעל, אך לאור מכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם, לא מצאתי מקום להשית עליו קנס כספי בגין העבירות שבהן הורשע בשני התיקים שבפני.
27. לפיכך, הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. הנני מפעיל את המאסר על תנאי של 12 חודשים שהושת על הנאשם

ב-ת"פ 14227-09-09 של בית משפט השלום ברמלה ביום 14.2.12 והוארך לשנתיים בת"פ 10079-01-14 של בית משפט השלום בראשון לציון ביום 16.6.15.

ב. 3 חודשי מאסר בפועל, כאשר חודשיים מהם בחופף למאסר על תנאי שהופעל, וחודש אחד במצטבר.

סך הכל ירצה הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל.

ג. הנני מפעיל את ההתחייבות הכספית בסך 2,000 ₪ שהושתה על הנאשם ב-ת"פ 10079-01-14 של בית משפט השלום בראשון לציון ביום 16.6.15. ההתחייבות הכספית תשולם ב-4 תשלומים, כאשר הראשון שבהם עד ליום 1.11.19 והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד, אזי יעמוד מלוא סכום ההתחייבות לפירעון מיד. היה והנאשם לא ישלם את סכום ההתחייבות הכספית, אזי ייאסר למשך 10 ימים.

ד. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יבצע תוך 3 שנים ממועד שחרורו, עבירת רכוש, למעט עבירת רכוש שהעונש המקסימאלי בגינה הוא 6 חודשי מאסר או פחות.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה אלול תשע"ט, 25 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.